

Eerste vraag

‘Waartoe ben ik eigenlijk hier?’ vroeg ze telkens weer, in haar negentigste, rood

omrande oogjes vanwege het gebrek aan traanvocht. ‘Waartoe ben ik eigenlijk hier?’ Amper nog in staat overeind te komen,

weinig eetlust meer. ‘Waartoe ben ik eigenlijk hier?’ Hoe ik ook geduldig probeerde het haar uit te leggen, drie, vier keer, dat ze al jaren geleden niet meer zelfstandig wonen

kon, niet goed ter been, mijn geboortjaar wist ze feilloos, maar niet dat waarin we heden leefden, dat ‘diepblauw’ de kleur van de deur van haar grootouderlijk huis was geweest, maar niet hoe de verpleegster

heette die haar dagelijks waste en kleepte. ‘Waartoe ben ik eigenlijk hier?’ Tot ik met een schrik dacht: wie weet is het geen vraag van nu, maar een van toen en daar, de eerste

uit haar catechismus, die met de belofte van een hemel, en antwoordde: ‘Om God te dienen en daardoor hier en hiernamaals

gelukkig te zijn.’ Ze keek me er niet eens bij aan: ‘Dat jij nog gelooft in dat gezemel.’